

Kérelem, csata előtt

Bús János tüzér alezredes úrnak

*A hegy irdatlan, nagy türelmű lejtővel,
a magasságot kövenként cipeli fel,
megszédülök, látva, lent mi maradt még ott:
az alábullással megkísértő szakadékot,
a hasíték nősténytágulat, meredek,
alján a zuhanás ereszt-e még vastag gyökeret?*

*És megtörténik, mit kerülni akart Az eltévedt lovas,
mögötte ügetek bízón és vakon, lovászfíú, istállósagától avas,
hirtelen barna bazalttömbként telik be a katlan,
kétlábra nagymérgű medve ágaskodik mitikus alakban,
csontig szántó, kampós mancsát szívemre helyezte,
éj-üledékes szeme csillagát a szemembe égette,
majd levált rólam gyöngéden a végzetes karom,
s utána a dörmögés: „még nem akarom”.*

*Kezdetben, immár most legyen végképpen,
nem is szeszektől átszellemített vércsekéken,
kívülről hallom,
kallódásom miként balszik súrlódni vétkekhez, bűnökhöz,
s amint rekedten bevallom:
„én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem”, ösztönöz
oly életre, mely kivertségem percétől bebörtönöz,
és mégsem, és mégsem, és mégsem,
végleges győzelem soba nincsen,
néhány végzetes tévedés tűnhet annak, az se ingyen,
önfeladás a győzelmem, szikár ellenállás a legyőzetésem,
a porcelán-öböl előtt féltérden
hódolok újra, emlékezet-mállasztó régen,
mert a csésze,
a Teremtés egésze,
klórtól szűrös, szigorított fehér,
mégis, már-már kacérkodón ledér:
villámok-hasogatta, recsegő fejem
az infernális medencébe nyomva, a csatornán át le magam nyelem,
noha ködharmaért, tengerrengésért epekedésem konok,*

*immár én most mindent vissza ily ínségesen adok:
hányadék a gyónás:
magából a cetet hogyan okáda ki Jónás?*

*Profán Grál-kehely
ez a démonoktól nyüzsgő hely,
meg hogyan maradhatunk épnek,
ha ezek a falakból is kilépnek?*

*Marva idegeimet mindenik riogat,
s ahogy az est ereszkedik,
nincsen enyhület reggelig,
apám, add kölcsön a pisztolyodat.*

*Ahol mások bátrak, én megfutok,
ahol megfutnak mások, onnan én nem inálhatok,
se előre, se hátra, mindig helyben,
azért, hogy bénaságom, iramlásom rejtsem?
S ez nem hívságnak, döllyfnek tett engedelem,
ki sejtí, miért nem tehetem?
Fejtsd meg te, kiből-miből démon,
nem látsz te túl semmiféle szándékon,
magad is kitaláció vagy,
Kárpát-medencéből sarjadsz,
biszed, mi azért növesztiünk szárnyat,
hogy megrontsd: kotyvassz hónunk aljából szívárgó setét árnyat.
Az égív halántékomat-gyötrő, kínzatos pánt,
valamely akarat ragyába csömörlött fájdalmat kaparni a homlokomhoz ránt.*

*Az életet immár rettenem, meghalni még félek,
dönt helytettem beleim labirintjában a sárban csapongó lélek,
oda már minden diadal,
hozzám minden halott fiatal,
még Te is apa,
génjeim anyával együtt summázó akarata,
már nem lehet, nem szabad, nem tehetem,
egy Kék Duna keringőre még talán telbet az életem,
csak az nem sejtí, akinek a butasága hossza
a saját álmát átalussza:
számára úgy rozsdállik Lovag-kereszted,
nem veszi észre, a fénypajzs kiragyog,*

s vélekszik: családod, néped a semminek ereszted,
holott már nem védtelenek, mert nem vakok,
bár sompolyog feléjük ingerült bajszerű tigris,
régóta jön, lépte évszázadokat jelent,
akkor is tudjátok, akadt néhány igric,
szájba-döglesztett szókkal, térképpé tarlott pusztá tenyérrel mégis nekiment,
noha a tehetetlenség ugara vad,
apám, add kölcsön a pisztolyodat!

Elerődtelenedtek a varázsigék, ráolvasás, átok, ima nem enyhít,
sem vissza, sem el nem tántorít ez önmocskában fortyogó bolygótól senkit,
Drága apa, add nekem, ami elidegeníthetetlenül, férfiasan volt a tiéd,
tishti pisztolyodat, az önvédelem fétisét,
mert mi maradt nekünk, nekem?,
mérgezett réten tartott baromi, tápértéke-nincs türelem,
hová megújító trágyaként még magamat sem üríthetem,
se szólni, se tenni nem tudok olyat,
ami súlyosan szívrengető, végérvényesen igaz,
csak vonyítok, csapdába csalt, kiirtásra szánt csikasz –

A csőben egy lőszer értertem érik, nem rohad,
Apa, add nekem a pisztolyodat.